

Către:

CURTEA DE APEL PITEŞTI

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

exemplar comunicare

DOAMNA PREȘEDINTĂ/DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnatul, **ALEXANDRU DINEL**, domiciliat în XXXXXXXXXXXXXXXX, identificat prin CI XXXXXXXXX, având cod numeric personal (CNP) XXXXXX, cu adresă de poștă electronică pentru comunicarea actelor de procedură XXXXXXXXXXXXX, conform art. 154 alin. (6) și (6¹) C.proc.civ.,

în contradictoriu cu **GUVERNUL ROMÂNIEI**, având sediul în Palatul Victoria, Piața Victoriei nr. 1, Sector 1, București, cod poștal 011791, cu adrese de poștă electronică drp@gov.ro și pm@gov.ro (în cele ce urmează „Guvernul României” sau „Pârâtul”),

formulez, în temeiul dispozițiilor 192-194 C.proc.civ. raportat la art. 1, art. 8 și art 18 din Legea nr. 554/2004, cu aplicarea art. 16 alin. (1), art. 52, art. 53 și art. 126 alin. (1) din Constituția României, art. 4 din Legea 24/2000, art. 1 alin. (1) și (2) lit. e) din Ordonanța nr. 137/2000, prezenta

CERERE DE CHEMARE ÎN JUDECATĂ

prin intermediul căreia vă solicit respectuos să dispuneți, urmare a

- acordării unor termene procedurale reduse, conform art. 201 alin. (5) C.proc.civ.;
- scurtării termenului de înmânare a cităției ori actului de procedură, potrivit art. 159 teza a II-a C.proc.civ.; și

- fixării unor termene de judecată scurte și stabilite cu celeritate, potrivit art. 241 alin. (1) C.proc.civ.,

anularea parțială a Hotărârii de Guvern nr. 932/2021, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea de Guvern nr. 990/2021, respectiv a tuturor măsurilor și interdicțiilor cu caracter discriminatoriu pe criterii de vaccinare/testare/trecere prin boală, după cum urmează:

1. art. 4 din Anexa nr. 2 intitulată generic „măsuri pentru asigurarea rezilientei comunităților”;
2. art. 1 punctele 3, 4, 5, 5¹, 8¹, 10, 11, 12, 12¹, 13, 20, 21, 22, 23, 23¹, 24, 27, 27¹, 30, 30¹, 33¹, art. 6 punctele 3, 4, 8, 9 și 10, art. 9 pct. 4, 4¹, 5¹, 10¹, 13¹, 14, 15, 15¹ din Anexa nr. 3 intitulată generic „măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc”;

pentru următoarele

CONSIDERENTE

A. Aspecte relevante din perspectiva necesității judecării de urgență a prezentei cauze:

Având în vedere:

- i) impactul Hotărârii asupra drepturilor și libertăților subsemnatului, astfel cum vor fi dezvoltate în secțiunile următoare;
- ii) faptul că Hotărârea are caracter temporar¹, iar
- iii) Legea nr. 55/2020, în baza căreia a fost emisă Hotărârea atacată, nu conține niciun fel de dispoziții procedurale care să garanteze soluționarea cauzelor referitoare la actele administrative într-un termen care să asigure un drept efectiv de acces la justiție,

consider că este justificată solicitarea de aplicare a prevederilor cu caracter general din Codul de procedură civilă în privința scurtării termenelor (de comunicare a cităției, înregistrare a

¹ 30 de zile, potrivit art. 1 din Hotărâre.

întâmpinării, de judecată, eventual și de pronunțare și redactare a hotărârii judecătorești), respectiv art. 159, 201 alin. (5) și 241 alin. (1) C.proc.civ.

Aceasta cu atât mai mult cu cât Curtea Constituțională a României a evidențiat, prin pct. 47 din Decizia nr. 392/2021, că:

„aplicarea procedurii de judecată reglementate de Legea conteiențiosului administrativ nr. 554/2004 ar face imposibilă pronunțarea unei hotărâri într-un termen mai scurt de 30 de zile, astfel încât efectele acestei hotărâri nu ar fi apte să înlăture în mod concret consecințele actelor administrative emise în temeiul Legii nr. 55/2020”.

Totodată, cu toate că, prin aceeași decizie, Curtea Constituțională a subliniat și că:

„în vederea înlăturării viciului de neconstituționalitate constatat și a asigurării unei reglementări clare, ca să garanteze în mod efectiv și eficient accesul la justiție al persoanelor ale căror drepturi sau interese au fost încălcate prin emiterea unor hotărâri ale Guvernului, ordine sau instrucțiuni ale ministrilor pentru punerea în aplicare a unor măsuri pe durata stării de alertă, în temeiul Legii nr. 55/2020, legiuitorul este chemat să reglementeze o procedură al cărei conținut să fie ușor identificabil, clar și previzibil sub aspectul consecințelor și care să asigure posibilitatea soluționării cauzelor în regim de urgență, într-un termen foarte scurt, astfel încât hotărârile pronunțate să fie apte să înlăture în mod concret și eficient consecințele actelor administrative atacate, în perioada în care acestea produc efect”,

legiuitorul nu a intervenit în acest sens², existând un vid legislativ referitor la procedura de judecată a acțiunilor în anularea actelor administrative emise în baza Legii nr. 55/2020.

Din perspectiva celor expuse, vă solicit respectuos, urmare a observării caracterului urgent al prezentei pricini, să dispuneți soluționarea cauzei cu acordarea unor termene care să respecte Decizia nr. 392/2021 a Curții Constituționale.

² Deși termenul de 45 de zile s-a împlinit iar consecința nerespectării sale este încetarea efectelor juridice a dispozițiilor constatate ca fiind neconstituționale în vigoare la data efectuării controlului și suspendate de drept pe durata termenului constituțional.

B. Chestiuni preliminare referitoare la competență instanței investite, plângerea prealabilă și interesul pentru promovarea acestei acțiuni:

1. Instanța competentă:

Prezenta cerere de chemare în judecată vizează Hotărârea nr. 932/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10 septembrie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, astfel cum a fost ea modificată/completată prin Hotărârea nr. 990/2021 (în cele ce urmează „Hotărârea”), prin care Guvernul României a stabilit, printre altele, noi măsuri pentru prevenirea răspândirii și controlul infecțiilor generate de virusul SARS-CoV-2, astfel cum pot fi observate din lecturarea actului administrativ cu caracter normativ atașat.

În acest context, arăt că, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004:

„Litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene, precum și cele care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesoriile ale acestora de până la 3.000.000 de lei se soluționează în fond de tribunalele administrative-fiscale, iar cele privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale, precum și cele care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesoriile ale acestora mai mari de 3.000.000 de lei se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, dacă prin lege organică specială nu se prevede altfel.” (s.n.).

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 10 alin. (3) din același act normativ:

„Reclamantul persoană fizică sau juridică de drept privat se adresează exclusiv instanței de la domiciliul sau sediul său. Reclamantul autoritate publică, instituție publică sau asimilată acestora se adresează exclusiv instanței de la domiciliul sau sediul pârâtului.” (s.n.).

Coroborând cele de mai sus cu faptul că autoritatea emitentă este Guvernul României – autoritate publică de nivel central – iar domiciliul subsemnatului este în municipiul Pitești, consider că instanța competentă din punct de vedere general, material și teritorial să soluționeze prezenta cauză este Curtea de Apel Pitești, Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal.

**

2. Plângerea prealabilă și interesul personal în promovarea acestei acțiuni:

Potrivit normelor legale incidente, respectiv art. 7 alin. (5) din Legea nr. 554/2004, subliniez faptul că pentru introducerea unei asemenea acțiuni nu este necesară parcurgerea procedurii prealabile:

„În cazul acțiunilor introduse de prefect, Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarilor Publici, al celor care privesc cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe sau al acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, precum și în cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2) și la art. 4 nu este obligatorie plângerea prealabilă.” (s.n.).

În acest sens, arăt că suntem în prezența unei acțiuni îndreptate împotriva unui act administrativ cu caracter normativ care a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. De asemenea, având în vedere:

- durata temporară de aplicare a Hotărârii atacate, în sensul că a fost dată pentru o perioadă de 30 de zile (fără vreo relevanță că, cel mai probabil, conținutul său va fi preluat în integralitate prin viitoare noi Hotărâri de prelungire a stării de alertă, care s-a transformat într-o stare de *normalitate*); precum și
- că dreptul de acces la instanță (în speță, de contencios administrativ) ar fi lipsit de conținut, în măsura în care subsemnatul aș fi jinut să urmez procedura prealabilă, întrucât până la finalizarea acesteia (termenul de soluționare a plângerii prealabile este de 30 de zile), în mod evident, actul administrativ cu caracter normativ atacat și-ar epuiza efectele,

este indubitat că teza privind parcurgerea procedurii prealabile nu poate fi incidentă în această cauză, fiind, în contextul expus, chiar incompatibilă.

Nu în ultimul rând, consider că scopul legiuitorului atunci când a introdus necesitatea parcurgerii plângerii prealabile (în anumite situații) a fost acela de a oferi varianta soluționării pe cale administrativă a diferendului, iar nu doar de a prelungi nejustificat și pur formal liberul acces la justiție. Practic, prin invocarea exceptiei inadmisibilității, dublată de cea a lipsei de interes (neavând niciun dubiu că Pârâul va recurge la aceste apărări, fiind folosite în toate dosarele care vizează situații similare), Guvernul României nu urmărește altceva decât restrângerea dreptului

oricărui cetățean de a critica hotărârile pe care Pârâtul le emite în legătură cu pandemia Covid-19. În concret, Guvernul României va susține că:

- a) acțiunea este inadmisibilă, pentru că nu le-aș fi solicitat, pe cale administrativă, revocarea Hotărârii, astfel încât să-mi răspundă (dacă ar considera de cuviință) după 30 de zile (adică după ce perioada în care produce efecte a încetat) că actul administrativ cu caracter normativ este legal și că nu se impune revocarea acestuia; este de domeniul evidenței că Pârâtul nu va revoca un asemenea act, fie și doar pentru simplul motiv a mai fost anulată o hotărâre similară (în primă instanță), pentru argumente similare celor ce vor fi dezvoltate în prezenta acțiune, iar Guvernul României continuă să emită acte administrative cu caracter normativ în aceeași notă; respectiv că
- b) acțiunea este lipsită de interes, urmare a faptului că Hotărârea atacată va înceta să mai producă efecte chiar și la momentul pronunțării unei soluții în primă instanță (exceptând ipoteza în care nu se vor acorda termene foarte scurte pentru soluționarea cauzei înainte de împlinirea celor 30 de zile, aşa cum am solicitat în preambul).

Or, a accepta o asemenea abordare/interpretare nu ar face nimic altceva decât să conducă la eliminarea oricărui control din partea instanțelor de contencios administrativ, iar Guvernul României să emită hotărâri succesive care nu vor putea fi sancționate, orice demers în acest sens urmând a respins nu pe fondul cauzei, ci pe aspecte pur procedurale.

Revenind la interesul subiectului de a promova o asemenea acțiune, subliniez faptul că acesta întrunește toate cerințele prevăzute de art. 33 C.proc.civ., fiind determinat, legitim, personal, născut și actual. În concret, este indisputabil că restricționarea/condiționarea accesului meu la activități social-culturale, sportive, pregătire profesională etc., pe criterii de vaccinare (pentru că acesta este scopul urmărit, chiar dacă se maschează prin introducerea unor variante alternative, respectiv testare și trecere prin boală – doar față de anumite activități), determină încălcarea/restrângerea unor drepturi fundamentale, iar această acțiune este realizată cu nerrespectarea prevederilor art. 53 din Constituția României.

Or, prin promovarea acestui demers sunt incidente deopotrivă atât teza privind interesul legitim privat, cât și public, astfel cum sunt reglementate cele două noțiuni de dispozițiile art. 2 lit. p) și r) din Legea nr. 554/2004:

„interes legitim privat - posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat;

interes legitim public - interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice;”.

În concret, în condițiile restricțiilor impuse prin Hotărârea atacată, subsemnatul nu (mai) pot participa la nenumărate activități ce țin de drepturi economice, sociale și culturale, decât în ipotezele în care aş opta pentru vaccinare sau testare (trecerea prin boală nu este tocmai o opțiune, din moment ce nu este un scenariu controlabil), fiind incidentă o veritabilă segregare pe criterii sanitare. De asemenea, sunt activități care nu sunt permise decât dacă se face dovada vaccinării; a se vedea în acest sens art. 1 pct. 13 și art. 6 punctele 8-10 din Anexa nr. 3 Hotărârii, prin care se stabilește că:

„organizarea și desfășurarea în aer liber a spectacolelor, concertelor, festivalurilor publice și private sau a altor evenimente culturale sunt permise cu un număr mai mare de 2.500 de spectatori. Participarea este permisă doar pentru persoanele care sunt vaccinate împotriva virusului SARS-CoV-2 și pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare” (s.n.) – art. 1 pct. 13;

„activitatea în baruri, cluburi și discotecă este permisă (...) dacă toate persoanele sunt vaccinate împotriva virusului SARS-CoV-2 și pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare;” art. 6 pct. 8.

Iar situația expusă este stabilită cu exces de putere de către Guvernul României, astfel cum această sintagmă este definită de art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004:

„exces de putere - exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor;”;

neexistând o bază legală în virtutea căreia să poată limita/restrângă drepturi în mod discriminatoriu.

Nu în ultimul rând, aşa cum am specificat, este lipsit de relevanță că Hotărârea atacată nu va mai fi în ființă la momentul soluționării definitive a cauzei (dar ale cărei efecte vor fi continuate și

perpetuate prin hotărâri succesive de prelungire a stării de alergă și a măsurilor restrictive stabilite), în condițiile în care Hotărârea produce efecte, îmi restrâng drepturi și libertăți, aşa cum s-a întâmplat și alte asemenea hotărâri de Guvern anulate (în primă instanță, momentan) pe considerente de discriminare (a se vedea Sentința Curții de Apel Cluj nr. 166/2021, pronunțată în dosarul

nr.

350/33/2021

http://portal.just.ro/33/SitePages/Dosar.aspx?id_dosar=3300000000070695&id_inst=33). Prin urmare, anticipând invocarea celor două excepții, vă solicit respectuos să rețineți că în cauză (i) nu este necesară parcurgerea plângerii prealabile, precum și că (ii) interesul de a promova acțiunea îintrunește cerințele legale.

C. Situația de fapt:

Prin Hotărârea atacată, Pârâtul a stabilit o serie de restricții și limitări în privința unor drepturi fundamentale, în mod discriminatoriu, respectiv pe considerente ce țin de vaccinare, cu variantele alternative (iar acestea nu față de toate activitățile îngrădite și care oricum nu pot avea o aplicabilitate practică, aşa cum voi dezvolta) ale testării și trecerii prin boală.

Mai exact, aşa cum se poate observa din Anexele Hotărârii atacate³, Guvernul României a considerat oportun să stabilească, în lipsa oricărui cadru legal care să-i permită asemenea acțiuni, interdicția persoanelor care nu sunt vaccinate, nu fac dovada unui test RT-PCR sau antigen rapid ori a trecerii prin boală (dar nu mai mult de a 180-a zi) să participe la o multitudine de activități profesionale, socio-culturale, sportive și nu numai (în privința anumitor activități, doar dacă se depășește pragul de incidență – 2,3 sau 4/1000 – a infectărilor cu virusul SARS-CoV-2, iar față de altele chiar și fără a fi depășit un anume prag).

D. Anularea Hotărârii, având în vedere următoarele argumente:

1. Încălcarea principiului ierarhiei actelor normative, nerespectarea prevederilor art. 16 alin. (1), art. 53 din Constituția României și a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Ordonanța nr. 137/2000:

³ Din dorința de a nu încărca inutil cererea de chemare în judecată, nu voi relata textele contestate, ele urmând a fi analizate din conținutul Hotărârii criticate.

În primul rând, este important de precizat că, prin Hotărârea atacată, Guvernul României nu a stabilit ce ar putea face persoanele vaccinate în baza certificatului/pașaportului Covid/verde, ci a decis de nu (mai) au dreptul să facă cei nevaccinați.

Pornind de la această situație premisă și în contextul în care prin Hotărâre se invocă prevederile art. 5 alin. (2) și (3) din Legea nr. 55/2020, precizez că nicăieri în conținutul acestor dispoziții nu se regăsește vreo mențiune cu privire la vaccinare/testare/trecere prin boală (evident, nici în vreun alt act emis de Parlamentul României). Pe cale de consecință, sintagmele:

- i) *măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor* – art. 5 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 55/2020; respectiv
- ii) *restrângerea sau interzicerea organizării și desfășurării unor mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri, în spații deschise, precum și a unor întruniri de natură activităților culturale, științifice, artistice, religioase, sportive sau de divertisment, în spații închise* – art. 5 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 55/2020,

vizează exclusiv măsuri consacrate la nivelul acestei legi, dar care nu pot fi aplicate diferențiat, pentru simplul argument că nu există asemenea reglementări.

Așadar, câtă vreme acest act normativ nu cuprinde vreo dispoziție care să statueze că măsurile adoptate în baza Legii nr. 55/2020 urmează să fie aplicate distinct, pe criterii ce țin de vaccinarea/testarea/trecerea prin boală a cetățenilor, este indiscutabil că nici Hotărârea atacată – emisă în virtutea Legii nr. 55/2020 – nu poate să aibă o atare reglementare. Dimpotrivă, chiar Legea nr. 55/2020, în preambulul său, evidențiază că:

„(...) este necesară adoptarea de către Parlamentul României, prin lege, a unor măsuri restrictive, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognosat sau manifestat al acesteia, necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor conventionale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale.” (s.n.).

Or, într-o asemenea situație, consider că este nerespectat principiul ierarhiei actelor normative, consacrat prin dispozițiile Legii nr. 24/2000 și prin care se statuează foarte clar că prevederile unei

legi nu pot fi modificate/completate/contrazise de acte normative cu putere inferioară. În concret, în conformitate cu art. 4 din Legea nr. 24/2000, intitulat generic *ierarhia actelor normative*:

„(1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte.

(2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi.

(3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă”.

Cu riscul de a mă repeta, Hotărârea, deși este dată în executare Legii nr. 55/2020, nu doar că depășește limitele acestei norme, dar le și încalcă (reamintesc, textul Legii nr. 55/2020 statuează că prevederile sale urmează a fi aplicate în mod nediscriminatoriu).

Pe cale de consecință, suntem în prezența unui act administrativ cu caracter normativ care restrânge drepturi și libertăți pe un criteriu discriminatoriu (în funcție de vaccinare/testare/trecere prin boală), fără a avea la bază un act al Parlamentului României. Or, în acord cu imperativele constituționale stabilite prin art. 16 alin. (1) și art. 53 alin. (1), potrivit căroră:

„Cetătenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări” – art. 16 alin. (1);

„Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor (...).” – art. 53 alin. (1),

apreciez că limitarea dreptului de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități profesionale, culturale, sportive etc., în modalitatea descrisă prin Hotărârea atacată, generează nelegalitatea sa.

Aceasta cu atât mai mult cu cât, prin Ordonanța nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, se stabilește foarte clar că principiul egalității între cetăteni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate inclusiv în privința exercitării acestor drepturi.

**

2. Inexistența unei legi privind obligativitatea vaccinării și dezvoltarea argumentului privind natura discriminatorie a Hotărârii:

Exceptând cele deja invocate, consider important să punctez prin această secțiune separată, chiar dacă și această teză este subsumată acelorași încălcări, și următoarele.

În România vaccinarea nu este obligatorie (încă), nefiind adoptată o lege în acest sens. Pornind de la această premisă și luând în considerare argumentele ce preced, se desprinde concluzia că Hotărârea are un puternic caracter discriminatoriu, având consecința excluderii persoanelor nevaccinate de la activitățile profesionale, social-culturale, sportive etc. Aceasta deoarece, chiar dacă se încearcă mascarea dicriminării pe bază de vaccinare, prin aceea că sunt valabile (doar în anumite situații) și variantele prezentării:

- (i) testului RT-PCR și a testului antigen rapid certificate de un laborator autorizat; respectiv
- (ii) dovezii medicale în privința aflării în perioada cuprinsă între a 15-a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu SARS-CoV-2,

este indiscutabil că și aceste ipoteze conduc tot la cazul în care persoanele care doresc să participe la activitățile cuprinse în Hotărâre să fie nevoie să se vaccineze.

În concret față de așa-zisele variante alternative, precizez că, la momentul adoptării Hotărârii, salariul mediu net în România este de aproximativ 3.500 de lei (fără a mai aduce în discuție venitul minim pe economie). Or, efectuarea unui test RT-PCR ori a unui test antigen rapid în cadrul unui laborator medical care să certifice exactitatea rezultatului testului implică sume de între 100-400 de lei/test, astfel încât cele mai multe persoane nu vor avea posibilitatea financiară să efectueze acest test și, pe cale de consecință imediată și logică, vor fi nevoie să recurgă la vaccin (care este „gratuit”) pentru a putea participa la aceste activități. De altfel, chiar și dacă am admite prin absurd că ar fi o proporție mare de persoane în România care și-ar permite *luxul* testării, nimeni nu va accepta să suporte asemenea costuri pentru a merge la workshopuri, teatru, cinematograf, săli de fitness, evenimente sportive, concerte, restaurant etc., din moment ce în cele mai multe rânduri prețul testării ar fi mai mare decât al evenimentului propriu-zis. La un simplul calcul matematic, pentru a beneficia de aceleași drepturi precum cele ale unui vaccinat pe parcursul unei luni calendaristice, subsemnatul ar trebui să achite suma de cel puțin 1.500 de lei pentru teste antigen

(câte un test de 100 de lei la fiecare 2 zile din cele 30 ale unei luni); dacă am discuta de teste RT-PCR suma ar fi aproape dublă.

De asemenea, în ceea ce privește ipoteza vindecării oficiale, respectiv a dovezii medicale care să ateste trecerea prin boală, aceasta nu poate asigura decât o perioadă de 6 luni de libertate și drepturi cetățenești. Astfel, limitarea acestei categorii de persoane (care ar putea prezenta o asemenea doavadă) strict în privința perioadei dintre a 15-a și a 180-a zi, iar nu prin raportare la existența unor anticorpi, atestă aceeași concluzie, și anume că persoanele vor fi nevoie să se vaccineze după ce vor depăși cele 6 luni de la infectare pentru a evita segregarea impusă de Guvernul României.

Pe de altă parte, este de necontestat (dovedit printr-o multitudine de studii și sondaje, chiar și asumat public de către *specialiștii* din domeniu care propun asemenea măsuri⁴) că sunt foarte multe persoane care au trecut prin boală fără să aibă o doavadă clară în acest sens (cu titlu de exemplu: nu au avut simptome care să impună verificarea și obținerea documentului care să ateste trecerea prin boală), astfel încât și aceste persoane vor trebui să se vaccineze pentru a nu-și vedea libertățile restrânse de către Părât.

Așadar, fără a intra în discuții legate de beneficiile vaccinării, reiterez că aceasta nu este obligatorie, iar foarte multe persoane (pe baza convingerilor religioase, din cauza stării de sănătate sau din oricare alte motive personale) nu pot/doresc să recurgă la măsura vaccinării, astfel încât, aşa cum am menționat mai sus, ar ajunge în situația de a li se îngrădi dreptul de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități profesionale, culturale, sportive etc.

De altfel, chiar dacă nu a existat o afirmație similară din partea reprezentanților autorităților din România, faptul că *pașaportul Covid* nu reprezintă altceva decât o metodă de a forța cetățenii să se vaccineze este evidențiat de către Ministrul israelian al Sănătății⁵, care a afirmat (cel mai probabil, fără a cunoaște că microfoanele funcționează) că:

„Nu există nicio justificare medicală sau epidemiologică pentru pașaportul Covid, acesta este menit doar să exercite presiuni asupra celor nevaccinați pentru a se vaccina”.

⁴ <https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/sanatate/alexandru-rafila-probabil-ca-numarul-real-de-cazuri-de-covid-este-intre-10-si-20-de ori-mai-mare-decat-cel-depistat-1323657>

⁵ <https://evz.ro/declaratie-socanta-de-la-ministrul-sanatatii-din-israelul-nu-exista-nicio-justificare-medicala-sau-epidemiologica-pentru-pasaportul-covid.html>

Mai mult decât atât, deși vaccinarea ar trebui să fie o măsură să contribuie la creșterea imunității persoanelor, teza este contrazisă de nenumărate studii și realități fapte (a se vedea situația din Israel⁶ – campioană în domeniul vaccinării – iar cazurile de infectare nu au scăzut), astfel încât prezentarea dovezii privind vaccinarea nu poate garanta că persoana în cauză nu este infectată. De altfel, faptul că și vaccinații se pot infecta și, implicit, transmite virusul este dovedit de foarte multe studii (în cadrul cărora se precizează faptul că este incidentă „aceeași încărcătură virală” între un vaccinat și nevaccinat⁷). Cu titlu de exemplu, *Directorul Oxford Vaccine Group, Sir Andrew Pollard⁸, a declarat în fața Parlamentului britanic că, întrucât vaccinurile anti-Covid nu opresc complet răspândirea coronvarisului, ideea atingerii imunității în masă a devenit „mitică”*. Mai exact, potrivit acestuia:

„Cred că ne aflăm într-o situație în care, din cauza acestei variante (n.n. Delta), imunitatea în masă nu mai este o posibilitate, deoarece ea poate infecta și indivizii vaccinați.

Suspectez că virusul va veni data viitoare cu o variantă care posibil va fi și mai bună în a transmite în rândul populațiilor vaccinate, acesta reprezentând aşadar încă un motiv să nu construim o campanie de vaccinare în jurul imunității în masă”.

Pe de altă parte, nici testele de tipul RT-PCR nu pot garanta că persoanele care ar prezenta o atare doavadă nu ar fi purtătoare al virusului SARS COV2 (sau invers). În acest context, este important de precizat că Centrul pentru Control și Prevenirea Bolilor (CDC) din SUA a anunțat, în luna iulie a acestui an, că va retrage cererea de autorizare pentru utilizare în cazuri de urgență a testului RT-PCR în scopul detectării SARS-CoV-2⁹.

Concluzionând pe acest subiect, în lipsa oricăror prevederi legale care să permită asemenea limitări, această Hotărâre dezavantajează și discriminează persoanele nevaccinate (la momentul

⁶ <https://www.digi24.ro/stiri/externe/israel-una-dintre-campioanele-vaccinarii-grav-lovita-de-varianta-delta-numarul-cazurilor-covid-s-a-dublat-de-la-o-saptamana-la-alta-1585797>

⁷ Centrul pentru Preventie și Controlul Bolilor (CDC) din SUA a emis noi recomandări privind purtarea măștilor la interior în zonele cu rate mari de infectare cu Covid, după ce noi descoperiri arată că indivizii complet vaccinați nu doar că pot contracta coronavirusul, dar îl și pot transmite către alții. Directorul CDC, Rochelle Walensky, spune că studii recente arată că persoanele vaccinate care se îmbolnăvesc de Covid au aceeași încărcătură virală cu cele nevaccinate – astfel, indiferent de statusul de vaccinare, cei infectați pot să transmită virusul celorlalți, transmite NBC NEWS - <https://www.smartradio.ro/persoanele-vaccinate-au-aceeasi-incarcatura-virala-cu-cele-nevaccinate-daca-se-imbolnavesc-de-covid-arata-noile-studii-citate-de-cdc/>

⁸ <https://www.mediafax.ro/coronavirus/imunitatea-in-masa-nu-mai-poate-fi-atinsa-prin-vaccinare-in-contextul-variantei-delta-a-covid-19-20227796>

⁹ <https://www.bursa.ro/cdc-anunta-ca-testul-rt-pcr-nu-va-mai-fi-utilizat-pentru-diagnosticarea-covid-19-44178347>

redactării prezentei fiind majoritatea populației țării), fiind astfel încălcate flagrant nu doar prevederile constituționale, dar și dispozițiile Ordonanței nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea oricăror forme de discriminare, care statuează expres „*principiul egalității între cetăteni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: (...) dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare; (...) dreptul la educație și la pregătire profesională; dreptul de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități culturale și sportive;*”.

Fac precizarea că trimiterea inclusiv la dreptul la libera alegere a ocupației vizează teza interesului public legitim, respectiv situațiile angajaților care sunt afectați direct de aceste restricții (prestând activitate în aceste domenii) și care vor fi forțați fie să se vaccineze, fie să nu mai muncească în domeniul respectiv (am arătat, dincolo de orice echivoc, că varianta testării continue este lipsită de aplicabilitate practică, din moment ce costurile ar trebui să fie suportate de către angajați, iar trecerea prin boală nu poate reprezenta o opțiune propriu-zisă).

Or, luând în considerare că prin Hotărâre se stabilesc măsuri discriminatorii și care aduc atingere existenței altor drepturi și libertăți fundamentale, încalcându-se flagrant principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile, apare drept evidentă încălcarea dispozițiilor evocate și, totodată, nelegalitatea Hotărârii.

Nu în ultimul rând, consider util să punctez că acest certificat/pașaport Covid/verde în funcție de care Guvernul României apreciază că cetățenii acestei țări ar trebui să fie tratați discriminatoriu are la bază Regulamentul UE nr. 2021/953. Or, prin chiar acest act al Uniunii Europene se evidențiază următoarele:

- a) pct. 14 din Regulament – „*acesta nu trebuie înțeles ca o facilitare sau ca o încurajare a adoptării de restricții privind libera circulație sau de restricții ale altor drepturi fundamentale (...)*”;
- b) pct. 36 din Regulament – „*este necesar să se prevină discriminarea directă sau indirectă împotriva persoanelor care nu sunt vaccinate, de exemplu din motive medicale sau deoarece acestea nu fac parte din grupul-țintă pentru care vaccinul împotriva COVID-19 este administrat (...) sau deoarece nu au avut încă posibilitatea să fie vaccinate sau au ales să nu*

se vaccineze. (...) În plus, prezentul regulament nu poate fi interpretat ca instituind un drept sau o obligație de a fi vaccinat".

Prin urmare, apreciez că suntem în prezență unei forme de segregare pe considerente medicale, în care cetățenii nu mai sunt prezumați a fi sănătoși, nevinovați și de bună-credință, iar drepturile și libertățile, care păreau a fi inviolabile nu cu foarte mult timp în urmă, sunt încălcate cu nonșalanță, cinism și în mod repetat de către Guvernul României, fiind suficiente argumente în raport de care se impune anularea Hotărârii atacate.

*

În temeiul dispozițiilor art. 223 alin. (3) C.proc.civ., vă solicit ca judecata prezentei cauze să se realizeze și în lipsa părților legal citate.

E. Probe:

În probătire, raportat la prevederile art. 258 coroborat cu art. 255 C.proc.civ., vă solicit încuviințarea administrării probei cu înscrisurile anexate, respectiv copia cărții de identitate a subsemnatului, Hotărârea atacată, precum și articole de presă la care am făcut trimitere în cuprinsul acțiunii. De asemenea, anexează dovada achitării taxei de timbru în valoare de 50 de lei, calculată potrivit art. 16 lit. a) din OUG nr. 80/2013.

F. Concluzii:

Din perspectiva tuturor considerentelor învederate, apreciez că nelegalitatea Hotărârii este indiscutabilă, motiv pentru care vă solicit respectuos să dispuneți anularea parțială a actului administrativ cu caracter normativ atacat, respectiv a tuturor măsurilor și interdicțiilor cu caracter discriminatoriu pe criterii de vaccinare/testare/trecere prin boală.

Cu aleasă considerație,

Alexandru Dinel